

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 01/12/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 102

Thời kỳ Mật pháp, chúng sanh rất cần những tấm gương cho nên những người học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền cần làm ra được việc này để mọi người có thể soi chiếu. Trong nhiều năm giảng dạy Phật pháp, Hòa Thượng tích cực khuyên bảo mọi người phải tu bắt đầu từ tâm “*chân thành, thanh tịnh, từ bi*”. Ngài nhắc nhở chúng ta rằng mỗi hành động tạo tác đều là đang giảng pháp, đều là đang biểu pháp. Khi chúng ta nói thì phải nói lời Phật pháp hoặc chuẩn mực Thánh Hiền, không nói những lời thị phi nhân ngã.

Tuy nhiên, ngày nay rất nhiều người thích nghe những câu nói thị phi nhân ngã. Họ có thể ngồi rất đông để nghe một câu chuyện không có đạo lý nhưng vui vẻ để cùng cười với nhau. Do đó Hòa Thượng từng khẳng định rằng chúng sanh ngày nay thích nghe gạt, không thích nghe khuyên. Tình hình Phật pháp trong tương lai thật đáng lo ngại! Trình độ nhận thức của người học Phật quá cạn cợt, chỉ đơn giản ở chỗ tin Phật, niệm Phật để được phước hay niệm Phật thì chắc chắn vãng sanh nhưng khi dụng công niệm Phật lại niệm trong vọng tưởng, niệm ở tham cầu.

Trước thực trạng này, Hòa Thượng thường nhắc nhở rằng giáo dục cần phải quay về đúng với bản chất của nó. Đã là giáo dục chuẩn mực Thánh Hiền thì phải giáo dục cho tới, cho ra chuẩn mực Thánh Hiền chứ không phải ở trên bề ngoài là cho học trò mặc đồ lễ phục cổ giống như đệ tử của Thánh Hiền xưa hay ra giá một khóa học là bao nhiêu tiền. Đó chỉ là giả chứ không thật chất!

Thế mà ngày nay có rất nhiều người tin theo hình thức này bởi họ có quá nhiều tiền và họ quan niệm rằng càng đóng nhiều tiền thì càng có danh phận. Phụ huynh ngày nay mắc một tâm bệnh là xúm nhau, chen lấn vào những trường thu tiền đóng học phí cao bởi ngôi trường đó mới có đẳng cấp. Thậm chí ở Hà Nội có bán bát phở 800 ngàn nhưng không phải người sang cả đến đó ăn mà là người không có tiền. Họ đến ăn đơn giản chỉ vì muốn chứng minh đẳng cấp của mình. Đây là tâm bệnh của chúng sanh ngày nay.

Ngày xưa tôi có quen một người mà con của cô đã bỏ ra vài chục tỷ chỉ để trang trí mặt bằng thuê. Những người đến đó cũng để chứng minh đẳng cấp xã hội của họ. Một chai rượu trong một bữa tiệc từng tổ chức ở đây có giá 200 triệu đồng. Chai rượu được đưa đến bằng xe 16 chỗ với 4 nhân viên đi theo áp tải, đưa vào và đứng hầu rót.

Riêng tiền rượu đã 200 triệu đồng thì thức ăn và mọi thứ khác sẽ là bao nhiêu tiền? Tính sơ sơ số tiền cũng tương đương 20 tấn gạo mà nhiều người đói kém đang rất cần ở thời điểm đó.

Chỉ trong thời gian ngắn thì siêu nhà hàng này bị phá sản, không ai có thể đến đó để chứng minh mình là siêu đẳng cấp nên nhà hàng không đủ tiền trả chi phí mặt bằng và tiền lương nhân viên. Chỉ riêng chi phí mà nhà hàng này phải trả tiền thuê nhà tại ở Quận 1-Thành phố Hồ Chí Minh cho người đầu bếp trưởng đã dao động từ 1800-2000 đôla Mỹ. Đây chính là “ảo danh ảo vọng”.

Nếu chúng ta không quán sát thì cũng ảo tương tự như vậy. Nhà Phật có câu “*tu mà không học thì tu mù luyện quán*” nên nếu chúng ta mơ mơ hồ hồ mà tu thì cũng sẽ dạy ra nguyên một nhóm cũng mơ mơ hồ hồ và chắc chắn cùng dắt tay nhau về thế giới mơ mơ hồ hồ. Ngược lại, học mà không tu, không làm thì chỉ nói thao thao bất tuyệt cho người khác làm, chỉ là cái đũa đựng sách.

Cho nên, thật là may mắn khi chúng ta gặp được Hòa Thượng. Ngài đã làm biểu pháp cho chúng ta trong suốt 70 năm trường, biểu pháp đến tận lúc vãng sanh. Cuộc đời của Hòa Thượng “*đẹp không tỳ vết*”. Làm được giống như Ngài thật không khó như mọi người nghĩ! Tự tánh của chúng ta vốn là thuần tịnh thuần thiện như Ngài Lục Tổ Huệ Năng từng nói: “*Bổn lai vô nhất vật hà sự nhá trần ai*” - vốn dĩ không có một vật thì làm gì có dính bụi trần hay Khổng Lão Phu Tử nói: “*Nhân chi sơ tánh bản thiện, tánh tương cận tập tương viễn*” - tự tánh vốn dĩ thuần tịnh thuần thiện còn tập tánh là do huân tập. Cho nên, chúng ta cứ quay về với tự tánh thì cũng sẽ “*đẹp không tỳ vết*”.

Cuộc đời của chúng ta rất là may mắn bởi có hai tấm gương biểu pháp rất lớn. Một là Hòa Thượng Tịnh Không gương sáng về tu hành giảng pháp, một đời hoàn thiện chính mình để hoàn thiện chúng sanh. Hai là Hòa Thượng Hải Hiền, một đời không giảng Kinh thuyết pháp nhưng lao động tích cực làm ra nhiều lương thực ngũ cốc để cúng dường cho mọi người. Ngài trải qua 92 năm niệm Phật, khi 112 tuổi, Ngài vẫn leo lên cây hái trái hồng cho Phật tử và những người đến thăm.

Trong quá trình tu hành, chúng ta không chỉ cần trọng với tập khí phiền não mà còn phải chú ý đến nghiệp chướng nhiều đời và oan gia trái chủ. Chúng ta đã kết với oan gia trái chủ rồi thì họ sẽ không tha cho chúng ta. Chúng ta có thể quán sát từ ngay nội tâm của mình rằng nếu có ai đó làm cho chúng ta mất mặt một lần thì 5-10 thậm chí 20 năm sau, chúng ta có quên được người đó không? Chưa chắc chúng ta đã quên! Chúng ta đã hại các vị oan gia trái chủ sống giờ chết giờ, nay chúng ta mới niệm Phật vài ba năm với tâm vọng tưởng, tâm tham cầu mà tưởng họ tha cho chúng ta sao?

Thích Ca Mâu Ni Phật trước khi nhập niết bàn có nói ra “*Tứ Y Pháp*” trong đó có “*Y trí bất y thức*” tức là y theo trí tuệ chứ không y theo tình cảm. Do đó, Hòa Thượng Tịnh Không từng nói với chúng ta rằng: “*Tôi đi rồi mọi người cố gắng mà niệm Phật!*”

Nếu có nhớ tôi thì hãy nhớ đến Phật A Di Đà chúng ta sẽ gặp nhau ở thế giới Tây Phương Cực Lạc". Tuy nhiên, vẫn có những vị giảng pháp mà không hề nhắc tới câu nói nào từ các bậc Tổ sư Đại đức, từ các bậc Thánh Hiền nhưng lại khiến Phật tử ngồi nghe rất vui vẻ. Họ cho rằng vị đó nói năng hiền từ, dễ thương. Đây hoàn toàn là cảm tình vọng động không có lý trí. Muốn có lý trí thì phải tu "giới", "giới" sinh "định", có "định" rồi mới khai "trí tuệ". Cho nên họ không tu "giới", không tu "định" nên cũng không có "trí tuệ" để nhận biết đúng đắn.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: *"Con là một nữ cư sĩ còn trẻ, con đang ở tương lai nên đi thế nào mới đích thực là lợi ích cho chúng sanh xã hội? Một là chọn lấy cách làm của cư sĩ Hứa Triết, trở thành một người trọn đời lão thật niệm Phật và hai là chọn lấy cách học Kinh để hoằng pháp lợi sanh. Vậy hai cách này, con nên chọn cách nào?"*

Hòa Thượng trả lời: *"Tâm nguyện của bạn rất tốt! Cư sĩ Hứa Triết cả đời chú trọng việc từ thiện xã hội, cứu giúp những người già, người bệnh, người cùng khổ, không chỉ về mặt vật chất và tinh thần mà hơn nữa còn giúp họ có tín ngưỡng tôn giáo, y theo phương pháp của tôn giáo mà tu hành. Ngày trước bà là một nữ tu, bà cũng đã độ được không biết bao nhiêu người. Hiện tại tuổi già, bà đã xem Phật Kinh và bà cũng đã phát tâm quy y. Tôi tin tưởng rằng hiện tại bà cũng khuyên người niệm Phật.*

"Việc phát tâm học giảng Kinh là một việc tốt! Hiện tại học giảng Kinh thì rất dễ, trước đây thì khó. Hiện tại nữ cư sĩ giảng Kinh cũng rất nhiều. Nếu có thể chân thật toàn tâm toàn ý hoằng pháp lợi sanh thì đây là làm ra một tấm gương thật tốt cho đồng tu tại gia".

Chúng ta thấy thời gian của chúng ta nhiều lắm, thời gian lướt facebook, zalo, tiktok trôi qua rất nhanh nên hãy tận dụng thời gian này để nghe Kinh, nghe giảng pháp và ghi chép lại bài giảng của Hòa Thượng. Ví dụ Ngài giảng trong 1 giờ thì chúng ta nói lại trong 20 phút, rồi dần dần chúng ta tăng thời lượng lên 30 phút, 40 phút. Tuy nhiên, quan trọng nhất là tâm phải chánh, tâm phải vì chúng sanh mà lo nghĩ.

Người đặt câu hỏi này là một người trẻ tuổi mà đã có tâm muốn học theo cư sĩ Hứa Triết và cũng nghĩ đến việc học giảng Kinh để đem Phật pháp đến cho mọi người. Đây là một trường hợp hiếm có! Thế nhưng học giảng Kinh thuyết pháp thì phải thật làm, thật làm ra kết quả rồi, sau đó nói lại cho người khác nghe thì lời nói mới có giá trị, mới có sức thuyết phục. Nói mà không làm thì không có lực. Ví dụ cho trường hợp không thật làm là khi chúng ta bảo người khác bỏ thí nhưng bản thân mình lại không bỏ thí mà tiền vào túi mình càng nhiều càng tốt. Cũng là cho đi, cũng là phóng sanh nhưng dùng tiền của người khác còn tiền đã vào túi mình thì nhất định không bỏ ra.

Làm việc từ thiện xã hội như bà Hứa Triết thì phải học sự vô tư vô cầu của bà. Cuộc đời của bà là hi sinh phụng hiến, là chí công vô tư. Thậm chí khi bà mất, bà cũng không để báo đài phải tốn giấy mực, không muốn người thương kính bà phải tốn tràng hoa. Những công sự của bà đã hiểu và thật làm theo di nguyện của bà một cách triệt để cho nên một tháng sau khi bà vãng sanh, mọi người mới biết. Bà đã dặn mọi người không để lộ thông tin. Tôi nghĩ làm sao sắp xếp tương lai của mình cũng như vậy vì như thế mới thật đúng là tâm chân thật hi sinh phụng hiến.

Câu hỏi thứ hai: “*Cư sĩ tại gia sau khi tu thời khóa muốn đem nước cúng Phật thí cho mọi người thì nên thí như thế nào cho đúng pháp?*” Ở Đài Loan và Xinh-ga-po cho rằng nước cúng Phật sau mỗi thời khóa là nước Đại bi. Đó có phải là nước Đại bi không? Cùng phải mà cũng không phải! Nếu người cúng nước có tâm Đại bi thì là nước Đại bi còn người cúng nước không có tâm Đại bi thì nước ấy không là nước Đại bi. Hằng ngày, vẫn tham câu “*danh vọng lợi dưỡng*”, vẫn là “*tự tư tự lợi*” thì coi chừng bởi ai uống nước này vào, có lẽ còn đau bụng.

Trả lời câu hỏi này, Hòa Thượng nói: “***Thí là ban cho, thí là bố thí, là ban cho nước Đại bi, chính là bạn phải có tâm Đại bi để bố thí cho tất cả chúng sanh khổ nạn. Khi chúng ta bố thí nước cúng Phật thì thứ nhất là chúng ta giúp đỡ người trị bệnh và thứ hai là chúng ta bố thí cho các loài động vật nhỏ như trùng, kiến. Chúng ta đem nước rải ở nơi chúng đi qua, chúng có nước để uống. Thế nhưng khi niệm chú Đại bi thì nhất định phải có tâm Đại bi, nếu như bạn không có tâm Đại bi, vậy thì nước Đại bi này không linh. Tâm địa càng từ bi, càng chân thành thì nước Đại bi càng linh nghiệm***”.

Thật ra, chúng ta hãy quán sát lại thì thấy ngay rằng chỉ cần chúng ta chân thật có tâm “*chân thành, thanh tịnh, từ bi*” thì những người ở gần chúng ta sẽ cảm thấy nhẹ nhàng mát mẻ. Trong cuốn sách lịch sử Đức Phật Thích Ca có trích dẫn câu nói của La Hầu La – con của Thái tử Tất Đạt Đa đã làm tôi hết sức ấn tượng. Khi Phật về nhà thăm Vua cha Tịnh Phạn thì La Hầu La đã nói là: “*Ôi! Chỉ có cái bóng của Ngài thôi mà làm cho con mát dịu cả tâm hồn*”. Còn chúng ta thì sao? Có khi chỉ vì cái bóng của chúng ta mà làm cho người ta mất ngủ cả đêm.

Chúng ta học Phật nhưng đa phần chỉ hiểu trên lý mà không hiểu trên sự. Chúng ta thấy người ta làm thì cũng bắt chước làm, thấy người ta ban nước Đại bi thì cũng ban nước Đại bi, đặc biệt là vào mùa Phật đản thì có nơi còn tranh nhau nước tắm Phật. Nếu chúng ta muốn dùng nước đó có hiệu nghiệm thì phải có tâm chí thành, tâm cung kính tương xứng với mong cầu. Hòa Thượng nói một phần tâm thành kính được một phần lợi ích mà mười phần tâm thành kính thì được 10 phần lợi ích. Không có tâm thành kính mà muốn có lợi ích cho nên mới tranh giành nhau nước tắm Phật.

Có người còn đến sờ chân Phật để xoa vào đầu, thế nhưng sờ chân Phật đến tróc cả sơn nhưng tâm vẫn không trôi được chút nào, vẫn cứ “*tham sân si*”, vẫn cứ ảo danh

ảo vọng, “*tự tư tự lợi*”. Ở trên sự, chúng ta thấy người ta cuống cuống làm nên bản thân cũng muốn làm, cũng phải có, không có thì không chịu được. Vào dịp tết, người ta đua nhau cắm hương to đang cháy đi trên đường khiến tàn hương bay lung tung. Đây là việc làm nguy hiểm, người học Phật không nên làm theo.

Đâu phải mang hương về nhà mới có lộc. Lộc có khắp đầy nhà, phước có khắp đầy đường mà chúng ta lại không biết hái. Đó là san lấp những ổ trâu, ổ gà, đó là quét dọn sạch xóm ngõ, hót sạch những bãi phân động vật dọc hai bên đường đi. Làm được như thế, sau này có mất đi, ai người ta cũng biết đến người từng lấp đường, từng dọn ngõ. Nếu tối ngày chúng đi mong cầu phước báu, giao thừa vào chùa cắm cây hương thật to để vái lạy có lẽ vẫn không bằng chăm lo chu đáo cho ông bà cha mẹ ở nhà. Đầu năm, đầu tháng lễ lạy ông bà cha mẹ, chúc phúc chúc thọ cho trưởng bối, mới là việc cần làm, là phước báu.

Tôi từ nhỏ đã được học Phật và kể cả trước khi học theo Hòa Thượng, tôi cũng không thỉnh hương về nhà để rước lộc lúc giao thừa. Người ngày nay thường bắt chước nhau mà làm nhưng lại không hiểu ý nghĩa thật của việc làm này là như thế nào? Cho nên, chúng ta đừng nên thấy người ta làm thì cũng bắt chước làm, thấy người ta ban phát nước Đại bi thì mình cũng mang nước cúng Phật là để ban phát cho người ta. Làm thì cũng tốt nhưng khi làm chúng ta phải hiểu rõ phương pháp. Muốn có nước Đại bi thì phải có tâm Đại bi mà tâm Đại bi càng lớn rộng thì nước càng linh. Ngược lại, không có tâm Đại bi thì nước ấy chỉ là nước lã bình thường, chỉ có tác dụng giải khát.

Cho nên là chúng ta học Phật pháp thì phải nhìn vào tấm gương đức hạnh của Phật Bồ Tát Thánh Hiền. Chúng ta hãy làm theo các Ngài, đừng bao giờ làm theo thói quen sở thích của người thế gian đang góp phần làm tăng thêm tham cầu, tham vọng. Hòa Thượng nói mọi người bảo Ngài xoa đầu hay sái tịnh, Ngài nói mọi người đi ra ngoài công viên chỗ con rồng phun nước ở Xinh-ga-po mà xối nước vào cho mát. Người học Phật không hiểu thế nào là xoa đánh, thế nào là quán đánh. Mỗi lần chúng ta tụng Kinh Vô Lượng Thọ là mỗi lần chúng ta đã được một lần Phật A Di Đà xoa đầu thọ kí. Như vậy thì thật là quá giá trị!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!